

Sygn. akt IV CSK 35/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku B. K.
przy uczestnictwie E. G. i Z. G.
o dział spadku po S. G. i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 14 lipca 2015 r., sygn. akt V Ca 295/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim dokonał działu spadku po S. G. i zniesienia współwłasności opisanego w postanowieniu gospodarstwa rolnego wartości 840 201 zł, przez przyznanie trzech działek na wyłączną własność wnioskodawczyni i trzech działek na wyłączną własność uczestniczce postępowania Z. G.. Zasądził od uczestniczki Z. G. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 33 545 zł tytułem dopłaty a od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki Z. G. zasądził kwotę 210 052,50 zł tytułem spłaty i oddalił pozostałe roszczenia wnioskodawczyni oraz orzekł o kosztach postępowania.

W wyniku apelacji wnioskodawczynie Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżonym postanowieniem z dnia 14 lipca 2015 r. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji jedynie w ten sposób, że zamiast działki nr [...] przyznał wnioskodawczynie zgodnie z jej wnioskiem działkę nr [...], a uczestniczce Z. G. zamiast działki nr [...], przyznał działkę nr [...], oddalając apelację wnioskodawczynie w pozostałej części.

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie i zarzucającej naruszenie art. 213, art. 215 i art. 216 k.c. przez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie, wnioskodawczynie, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłanki przedsądu określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. stwierdzając, że „na gruncie tej sprawy wyłania się potrzeba znaczącego uzupełnienia wykładni przepisów prawnych tj. art. 55³ w związku z art. 213, art. 215 i art. 1058 k.c., budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”. Stwierdziła, że definicja gospodarstwa rolnego ujęta w art. 55³ k.c. i wyłożona przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 grudnia 2010 r. IV CSK 210/10 pomija przymiot celowościowy gospodarstwa rolnego, jego żywotności ekonomicznej oraz zdolności do samodzielnej produkcji i o te elementy powinna zostać uzupełniona.

Wnioskodawczynie stwierdziła też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona bowiem po pierwsze w sprawie bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżąca, są one widoczne gołym okiem, bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzania dłuższych badań lub dociekań. Po drugie, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Po trzecie, podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący powołujący się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powinien wykazać, że wykładnia określonego przepisu prawa we wskazanym przez niego zakresie budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wymaga to wskazania, w pogłębionym wywodzie prawnym, kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych w zakresie wykładni przepisu, wykazania,

że mają one poważny i uniwersalny charakter a mimo to nie zostały rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, którego wykładnia jest niezbędna nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury. Jeżeli natomiast w wyniku różnej wykładni przepisu dokonywanej przez sądy dochodzi do rozbieżności w orzecznictwie, skarżący powinien przedstawić rozbieżne orzeczenia sądowe i wskazać na czym polegają rozbieżności w wykładni przepisu (porównaj między innymi postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tych okoliczności. Nie przeprowadziła pogłębionego wywodu prawnego dotyczącego wątpliwości interpretacyjnych wskazanych przepisów ani nie wykazała, że mają one poważny, uniwersalny charakter, nie przedstawiła także rozbieżnych orzeczeń sądowych zapadłych na tle tych przepisów, jaki również nie wykazała, że wyjaśnienie wskazanych przez nią wątpliwości przez Sąd Najwyższy będzie miało wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Wnioskodawczynie nie wykazała również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie wskazała bowiem jakie przepisy czy podstawowe zasady prawne naruszył w sposób oczywisty Sąd drugiej instancji oraz jaki to miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Biorąc to pod uwagę oraz nie znajdując okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

